

Per fi, la normalitat legal

Mentre a Catalunya el consens polític sobre la llengua es troba en un moment més que delicat i la tempesta entre els diferents grups polítics podria tenir unes greus conseqüències, al País Valencià, la notícia de la darrera sentència del Tribunal Constitucional sobre el català és motiu d'alegria per a tots aquells preocupats pel futur de la nostra llengua.

En resum, aquesta sentència, (veg. article en p. 40) afirma que les denominacions "valencià" i "català", que proposa la Universitat de València en els seus estatuts i en els seus documents interns, són compatibles i que el fet de dir "català" per anomenar la llengua dels valencians no és en absolut contrari al que indica l'Estatut d'Autonomia. En realitat, la sentència és una obvietat, però és la primera vegada que un tribunal, i en aquest cas ha estat el més alt, la reconeix. Que "valencià" i "català" són dues formes d'anomenar el mateix, és un fet que perceben intuïtivament els parlants i que els filòlegs sempre han tingut clar. Però no les lleis. La trista "batalla de València" que es va saldar amb l'aprovació d'un ambigu estatut d'autonomia, continuava arrossegant-se de manera perniciosa a través de la indefinició legal. I a l'empara d'aquesta indefinició, totes les forces contràries a la normalització i a l'impuls del valencià, podien fer i desfer, citant sempre els tribunals. De primer l'Audiència de València, i després el Suprem de Madrid els van donar la raó. L'excusa era la redacció de l'Estatut que en cap moment parla del català.

El problema era molt greu però molt poques forces polítiques i socials hi pararen esment. Anava molt més enllà de la llengua. Es tractava en definitiva d'una separació entre el que diu la ciència i el que diu la legislació. Es tractava de donar cobertura amb la llei a actituds que menyspreen la Universitat i les acadèmies, els investigadors i les seues obres. Ara es tractava de filologia però el

camí era ben obert a qualsevol altre deliri anti-científic. I podem imaginar el que podria passar en àmbits com la medicina o l'enginyeria. No és ciència ficció. El camí era obert.

Ara, la sentència del Tribunal Constitucional, que ha trigat deu anys a arribar, col·loca les coses al seu lloc. Durant aquest temps hi ha hagut actituds ben diferents que convé recordar. No tothom ha estat amb la comunitat universitària. Entre els partits polítics, els de la dreta valenciana (UV i PP), que no té per què ser incompatible amb la ciència ni amb la claredat, es van ocupar de donar suport als secessionistes i utilitzar la confusió legal en el seu benefici, sense cap rubor. El partit majoritari de l'esquerra (PSOE) es va inhibir amb una falsa discreció que es convertia en consentiment de la situació. I no

més l'esquerra, representada per EUPV, i el nacionalisme, per UPV, van donar-li suport. Però van ser sobretot els sectors cívics, molts d'ells coordinats per Acció Cultural del País Valencià primer i el Bloc de Progrés Jaume I després, els que feren mil i una demostracions, inescotables, a favor de la raó i del triomf de la ciència. La mateixa universitat tingué moments de feblesa i, en cert moment, l'Institut Interuniversitari de Filologia Valenciana va intentar

modificar els seus estatuts sense fer referència a la llengua catalana. Es tractava d'utilitzar imatges vagues com "el valencià i el seu sistema lingüístic" per evitar enfrontaments o problemes legals. Al capdavall, es va imposar la raó científica, no sense polèmiques, per molt que resultara contradictòria, en aquells moments, amb la llei: el català continuà sent l'objecte d'estudi d'aquest institut. La tàctica de fer concessions, no cal sinó recordar l'Estatut, mai no ha estat efectiva.

Al capdavall, els tribunals han tornat a unir la veritat científica amb la veritat legal. Un dels grans obstacles per a la normalització de la nostra llengua, el valencià, el català, ha quedat solucionat i moltes portes s'han obertes. No podia haver-hi un millor pròleg al 25 d'Abril. ■

***“La sentència del
Constitucional afirma
que les denominacions
'valencià' i 'català' són
compatibles i que el fet
de dir 'català' per
anomenar la llengua
dels valencians no és en
absolut contrari a
l'Estatut d'autonomia.”***